

miejsce zamieszkania, t. j. nazwę ulicy i Nr. domu;

b) dla firmy:

Nr. telefonu, nazwę i adres firmy.

Określenia powyższe łącznie z numerem telefonu nie mogą przekraczać 40 liter.

Wszelkie inne bardziej szczegółowe określenia podlegają opłacie (patrz § 20).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Poczty i Telegrafów: *Boerner*

283.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 16 kwietnia 1930 r.

zmieniające rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 3 sierpnia 1927 r. do ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 868) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 3 sierpnia 1927 r. do ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 668) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Do wydawania opinii, przewidzianych w art. 1, 6, 10 i 11 ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 868), powołuje się dla obszarów nieobjętych działalnością izb rolniczych następujące społeczne organizacje rolnicze:

Nazwa organizacji	dla obszaru województw
Centralne Towarzystwo Organizacji i Kółek Rolniczych w Warszawie	białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego i warszawskiego
Wojewódzkie Towarzystwo Organizacji i Kółek Rolniczych w Nowogrodzku	nowogrodzkiego
Radę Wojewódzką Okręgowych Towarzystw Rolniczych Województwa Poleskiego w Brześciu n/B.	poleskiego
Poleski Wojewódzki Związek Kółek Rolniczych w Brześciu n/B.	
Wileńskie Towarzystwo Organizacji i Kółek Rolniczych w Wilnie	wileńskiego
Wojewódzkie Towarzystwo Organizacji i Kółek Rolniczych w Łucku	wołyńskiego
Małopolskie Towarzystwo Rolnicze	krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

2) Ustęp 3 § 7 otrzymuje brzmienie następujące:

„Aż do czasu wprowadzenia samorządu wojewódzkiego na zasadach ustalonych ustawą z dnia 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 829) przewodniczącemu wyznacza wojewoda z pośród osób obeznanych dokładnie z hodowlą bydła”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: *Leon J. Połczyński*

284.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 12 kwietnia 1930 r.

o przenoszeniu oficerów rezerwowych z innych korpusów osobowych na oficerów zawodowych korpusu oficerów sądowych.

Na podstawie art. 123 ustawy o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów wojsk polskich z dnia 23 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 256) zarządzam co następuje:

§ 1. Warunkiem przejścia oficerów rezerwowych innych korpusów osobowych na oficerów zawodowych korpusu oficerów sądowych (art. 98) jest:

- posiadanie stopnia oficera rezerwy w jednym z rodzajów służby wojskowej, wyszczególnionych w punktach od 1 do 8 art. 5 ustawy o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów wojsk polskich z dnia 23 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 256), lub w marynarce wojennej,
- odbycie przez jeden rok służby oficerskiej w jednym z rodzajów służby wojskowej, wyszczególnionych w punktach od 1 do 8 art. 5 powyższej ustawy lub w marynarce wojennej,
- ukończenie uniwersyteckich studiów prawniczych z przepisaniem w Polsce egzaminami,
- odbycie z pomyślnym wynikiem wojskowej aplikacji sądowej,
- złożenie wojskowego egzaminu sędziowskiego,
- kwalifikacje moralne i służbowe bez zarzutu.

W wyjątkowych na uwzględnienie zasługujących wypadkach Minister Spraw Wojskowych może oficera rezerwy — kandydata na oficera zawodowego korpusu oficerów sądowych, zwolnić w całości lub części od odbycia jednorocznej służby oficerskiej wyżej pod b) wyszczególnionej.

§ 2. Celem odbycia jednorocznej służby oficerskiej, oraz wojskowej aplikacji sądowej w § 1 pkt. b) i d) niniejszego rozporządzenia wyszczególnionej, — zostaje oficer rezerwy — kandydat na oficera zawodowego korpusu oficerów sądowych, powołany na własną prośbę do służby czynnej, zachowując swój charakter oficera rezerwy aż do czasu przeniesienia go do korpusu oficerów sądowych i przemianowania na oficera zawodowego w tym korpusie.

§ 3. Na czas jednorocznej służby oficerskiej w § 1 pkt. b) niniejszego rozporządzenia wymienionej, zostają oficerowie rezerwy — kandydaci na oficerów zawodowych korpusu oficerów sądowych, przydzieleni do jednej z formacji tego rodzaju broni, w której uzyskali stopień oficera rezerwy.

§ 4. Na czas wojskowej aplikacji sądowej zostają oficerowie rezerwy — kandydaci na oficerów zawodowych korpusu oficerów sądowych, przydzieleni do jednego z wojskowych sądów okręgowych.

§ 5. Odnośnie do wojskowej aplikacji sądowej i wojskowego egzaminu sędziowskiego, mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 2, 3, 5 — 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26-go lutego 1930 r. o przenoszeniu oficerów zawodowych z innych korpusów osobowych do korpusu oficerów sądowych (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 108).

§ 6. Wojskowy egzamin sędziowski może być w razie niedostatecznego wyniku powtórzony po upływie trzech miesięcy.

W razie powtórnego niedostatecznego wyniku egzaminu sędziowskiego, zostaje oficer rezerwy — kandydat na oficera zawodowego korpusu oficerów sądowych zwolniony ze służby czynnej.

§ 7. W razie złożenia egzaminu z pomyślnym wynikiem, zostaje oficer rezerwy — kandydat na oficera zawodowego korpusu sądowego, przeniesiony do korpusu oficerów sądowych i przemianowany na oficera zawodowego, przyczem jako datę starszeństwa otrzymuje pierwszy dzień miesiąca, następującego po zgłoszeniu się do służby czynnej.

Kolejną liczbę w tem samym starszeństwie oficerów, przemianowanych równocześnie na zawodowych oficerów korpusu oficerów sądowych ustala Minister Spraw Wojskowych.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

285.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH W POROZUMIENIU Z MINISTREM SPRAWIEDLIWOŚCI ORAZ MINISTREM PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 18 kwietnia 1930 r.

w sprawie postępowania o uznanie za zaginione bez własnej winy osób, których zaginięcie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Na zasadzie art. 3-a, 3-b i 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 12 lutego 1924 r. w sprawie częściowej zmiany powołanej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 223) zarządza się co następuje:

§ 1. Wdrożenie postępowania i uznanie osób za zaginione na podstawie niniejszych przepisów ma

na celu jedynie danie osobom, pozostałym po zaginionych, podstawy do ubiegania się o zaopatrzenie w myśl ustawy.

Do wniesienia podania o uznanie za zaginionego bez własnej winy w rozumieniu powołanej na wstępie ustawy są uprawnione pozostałe po nim osoby, a mianowicie:

- a) żona;
- b) dzieci ślubne;
- c) dzieci nieslubne, których ojcostwo jest prawnie stwierdzone;
- d) dzieci adoptowane przez zaginionego, które były na jego utrzymaniu;
- e) rodzice zaginionego.

W imieniu osób niewłasnowolnych uprawnieni są do wnoszenia podań i podpisywania deklaracji ich kuratorowie, w imieniu dzieci małoletnich matka, ojciec lub prawni opiekunowie.

§ 2. Za zaginione mogą być uznane tylko osoby, które zaginęły bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych, a zaginięcie to pozostaje w związku przyczynowym z ich służbą tak obywatelską, jak i ochotniczą:

- a) w wojsku Rzeczypospolitej Polskiej;
- b) w uznanych przez Państwo Polskie w drodze ustawodawczej polskich formacjach wojskowych przy armjach obcych;
- c) w armjach państw zaborczych, o ile służbę tę pełniły w czasie od 1 sierpnia 1914 r., a to: w armji niemieckiej do 27 grudnia 1918 r., w armji rosyjskiej do 1 marca 1918 r., w armji austro-węgierskiej do 1 listopada 1918 r.;
- d) w walkach orężnych przeciw państwu zaborczym i nieprzyjacielskim o niepodległość Polski po 1 sierpnia 1914 r.;
- e) w formacjach obcych, uznanych przez Państwo Polskie za takie, które, na zasadzie przymierza lub porozumienia z siłą zbrojną polską, walczyły w obronie Polski przeciw państwu nieprzyjacielskim.

§ 3. Za zaginionych mogą być uznani jedynie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej. Warunek posiadania obywatelstwa polskiego nie jest wymagany tylko odnośnie do osób, wymienionych w § 2 lit. d.

Osoby, wymienione w § 2 lit. c, mogą być uznane za zaginione, o ile posiadają prawo do obywatelstwa polskiego.

Osoby, które służyły w formacjach polskich, nie posiadając obywatelstwa polskiego, podpadają pod § 2 lit. d.

Osoby, które służyły w formacjach, wymienionych w § 2 lit. e, mogą być uznane za zaginione, o ile posiadały prawo do obywatelstwa polskiego, względnie pozwolenie na pobyt w granicach Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 4. Władzą powołaną do przyjęcia podania i zebrania przepisanych zaświadczeń i dowodów stwierdzających okoliczności, potrzebne do wydania orzeczenia o zaginionym, jest Powiatowa Komenda Uzupelnień Warszawa-Miasto Nr. III.

§ 5. Do uznania osoby za zaginioną wymagane jest udowodnienie następujących okoliczności: